

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudců JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Milana Taubera ve věci žalobce: **T. N. M.**, nar. XXX, bytem P., zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem v Praze 1, Opletalova 25, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, o přezkum rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 30. 6. 2014 č.j. MV-33600-5/SO-013,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včasně podanou žalobou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 30. 6. 2014 č.j. MV-33600-5/SO-013 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“), ze dne 3. 1. 2013 č.j. OAM-3767-19/DP-2011 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), kterým byla podle § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), ve spojení s ustanovením § 56 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žalobcova žádost ze dne 17. 9. 2010 o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny podle § 42a zákona o pobytu cizinců, protože správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny má být zneužito k jinému účelu.

V podané žalobě žalobce předně uvádí, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s odvolacími námitkami žalobce a že závěr žalovaného o obavách, že žalobce zneužije povolení k pobytu k jinému účelu, není v napadeném rozhodnutí nijak odůvodněn a navíc ani nevyplyvá ze správního spisu. Dále žalobce uvádí, že žalovaný nedůvodně odmítl jeho další návrhy na doplnění dokazování, aniž by tento postup patřičně zdůvodnil, a tak jednal v rozporu s ustanovením § 52 správního řádu.

V dalším žalobním bodě žalobce namítá, že žalovaný i správní orgán prvního stupně dospěli na základě zjištěného skutkového stavu k nesprávnému závěru, že žalobce nelze považovat za osobu nezaopatřenou. Samotná skutečnost, že je držitelem živnostenského oprávnění, neznamena podle žalobce, že na něj nelze hledět jako na osobu nezaopatřenou. Navíc touto námitkou žalobce se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval, což činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný navíc při svém rozhodování vědomě opomněl skutečnost, že v průběhu správního řízení Česká správa sociálního zabezpečení oznámila správnímu orgánu, že žalobce ukončil samostatnou výdělečnou činnost.

Dále žalobce napadá závěr žalovaného, že nový důkaz, který byl předložen až v průběhu odvolacího řízení (konkrétně potvrzení o studiu), nelze jako důkaz použít. V této souvislosti žalobce poukazuje na to, že se do důkazní nouze dostal z viny žalovaného, kdy bylo správní řízení nesmyslně přerušeno po dva roky. Podle žalobce taktéž neobstojí závěr žalovaného, že studium českého jazyka na české vysoké škole není relevantní přípravou na budoucí zaměstnání.

Žalobce též uvádí, že byla porušena jeho procesní práva, kdy mu nebyla dána možnost se seznámit se všemi podklady pro rozhodnutí. Závěrem žalobce uvádí, že jak žalovaný, tak správní orgán prvního stupně zcela pominul posouzení otázky přiměřenosti neudělení pobytového oprávnění. Navrhuje proto zrušení napadeného rozhodnutí a přiznání náhrady nákladů řízení.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí s tím, že žalobní námitky odpovídají námitkám odvolacím. Dále žalovaný ve vyjádření uvedl, že k předloženému dokladu (potvrzení o studiu) nepřihlížel s ohledem na zásadu koncentrace řízení. Závěrem žalovaný podotýká, že právní řád České republiky nezakládá právo pobytu cizince na jejím území; toto právo mají pouze občané České republiky s ohledem na čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

Při jednání před Městským soudem v Praze (dále „*městský soud*“) žalobce, resp. jeho zástupce, setrval na uplatněných žalobních bodech. Žalovaný správní orgán se z účasti na jednání omluvil.

Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s.ř.s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že správní orgány obou stupňů posoudily žalobcovu věc správně po stránce skutkové i právní a vyhodnotily ji dostatečně odpovědně i přesvědčivě.

Ze správního spisu, resp. z potvrzení o studiu ze dne 30. 11. 2010 vyplývá, že žalobce navštěvoval v období od 1. 11. 2010 do 31. 12. 2011 kurz intenzivní výuky anglického jazyka ve Vzdělávacím středisku SPUSA. Dále ze správního spisu vyplývá, že usnesením ze dne 17. 10. 2011 č.j. OAM-3767-5/DP-2011 bylo řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky přerušeno do doby vyřízení žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu žalobcova otce. Oznámení o pokračování v řízení bylo vydáno dne 28. 8. 2012. Dne 10. 10. 2012 bylo řízení k žádosti žalobce opět přerušeno, a to do 17. 12. 2012. Ve vyrozumění o pokračování v řízení ze dne 17. 12. 2012, č.j. OAM-3767-15/DP-2011, byl žalobce mimo jiné upozorněn, že dosud nepředložil doklad potvrzující jeho nezaopatřenost, ač k tomu byl řádně vyzván, a taktéž mu byla dána možnost se vyjádřit ke všem podkladům pro rozhodnutí. V průběhu správního řízení byl žalobce opakovaně vyzván, aby doplnil doklad potvrzující nezaopatřenost ve smyslu § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, na což žalobce reagoval opakovanými žádostmi o prodloužení lhůty k doplnění požadovaných dokladů. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 3. 1. 2013, načež bylo podáno odvolání. Dne 6. 2. 2013 vydal žalovanému Institut vzdělávání a poradenství České zemědělské univerzity v Praze potvrzení, že žalobce navštěvuje přípravný kurz českého jazyka a odborných předmětů a že tento kurz bude ukončen dne 30. 9. 2013. Podle sdělení Územního pracoviště PSSZ Praha 10 ze dne 15. 7. 2013 žalobce oznámil ukončení samostatné výdělečné činnosti ke dni 5. 7. 2013. Napadené druhostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 30. 6. 2014.

Podle § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je oprávněn podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území cizince, který je nezletilým nebo zletilým nezaopatřeným dítětem cizince s povoleným pobytem.

Podle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí pro povolení k dlouhodobému pobytu obdobně – mimo jiné – ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců vztahující se na dlouhodobé vízum.

Podle přechodného ustanovení čl. II bodu 1. zákona č. 427/2010 Sb., kterým se mj. novelizoval i zákon o pobytu cizinců se řízení podle zákona o pobytu cizinců, zahájené přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 427/2010 Sb. (tzn. před 1.1.2011) a do tohoto dne neskončené, dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do dne nabytí účinnosti zákona č. 427/2010 Sb.

Podle § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, ve znění platném a účinném po 31.12.2011, resp. podle § 56 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců, ve znění platném a účinném do 31.12.2011, se vízum, resp. žádané pobytové oprávnění (s ohledem na výše cit. ustanovení § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) neudělí, jestliže žadatel mj. hodlá vízum, resp. pobytové oprávnění zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti.

Nejprve se soud zabýval námitkou porušení procesních práv podle § 36 odst. 3 správního řádu. Ze správního spisu vyplývá, že žalobci nebylo umožněno se seznámit u odvolacího orgánu s podkladem pro rozhodnutí (jde o oznámení Pražské správy sociálního zabezpečení o ukončení samostatné výdělečné činnosti žalobcem), avšak podle městského soudu nemohl mít tento procesní postup negativní vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí; žalobce si musel být této skutečnosti (že oznámil PSSZ ukončení své samostatné výdělečné činnosti) vědom, a proto tento podklad nemohl být pro žalobce překvapením, se kterým by nemohl v odvolacím řízení počítat.

Dále se městský soud zabýval jádrem žalobních námitek, a sice otázkou, zda je žalobce nezaopatřeným zletilým dítětem cizince ve smyslu § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Při výkladu pojmu zletilé nezaopatřené osoby je nutno vycházet z ustanovení § 15a odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ve znění platném a účinném do 31. 12. 2010 (ve znění zákona platném a účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí jde o odstavec 2 v § 15a), podle něhož nezaopatřeným je zletilý cizinec, který je vyživovaný občanem Evropské unie nebo jeho manželem a který se soustavně připravuje na budoucí povolání, popř. který se nemůže soustavně připravovat na budoucí povolání nebo vykonávat výdělečnou činnost pro nemoc nebo úraz, anebo který není z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu schopen vykonávat soustavnou výdělečnou činnost.

Neexistence druhého a třetího předpokladu na straně žalobce v cit. ustanovení není mezi účastníky sporná. V projednávaném případě je naopak mezi nimi sporné, zda lze výše zmíněná krátkodobá studia anglického a českého jazyka považovat za soustavnou přípravu na budoucí povolání. Vzhledem k tomu, že pojem soustavná příprava na budoucí povolání zákon o pobytu cizinců, je třeba interpretačně přikročit k výkladu per analogiám; v této souvislosti se nabízí v zásadě shodné právní úpravy, jež obsahují zákony č. 435/2004 Sb., č. 117/1995 Sb. nebo č. 155/195 Sb., vždy ve znění pozdějších předpisů). Ze všech okolností vyplývajících ze správního spisu, správních rozhodnutí i projednání věci před soudem lze přesvědčivě dovodit, že žalobce se v České republice na budoucí povolání soustavně nepřipravoval. Slovní spojení soustavná příprava na budoucí povolání je třeba vykládat v jeho materiálním smyslu tak, že se cizinec skutečně připravuje na nějaké budoucí povolání a že je při takové přípravě s ohledem na všechny okolnosti případu veden opravdovým úmyslem tuto přípravu řádně dokončit a zároveň dokončením tohoto studia výrazně zvýšit své možnosti na trhu práce, nikoli pouze úmyslem mít formálně status studenta (viz například závěr usnesení Ústavního soudu ze dne 25. 3. 2014 ve věci sp.zn. IV. ÚS 1247/13. V daném případě je z podkladů obsažených ve správním spise nepochybné, že dvojí jazyková příprava žalobce nesplňuje znaky soustavné přípravy na budoucí povolání, které uznává právní řád České republiky, a to zejména s ohledem na skutečnost, že žalobce navštěvoval pouze jazykové kurzy, které však nebyly zakončeny žádnou mezinárodně či jinak uznávanou zkouškou, resp. se jednalo pouze o přípravný kurz, který mohl a nemusel vést ke studiu žalobce na vysoké škole. Oba kurzy přitom byly jen velice krátkodobé a zároveň neměly žádnou spojitost. Nelze tedy ani dovodit, že by žalobce sledoval návštěvou těchto kurzů určitý cíl (vysněné povolání), odlišný od cíle být nezaopatřenou osobou a získat tak dlouhodobý pobyt. Nelze též přehlédnout, že žalobce byl prakticky po celou dobu správního řízení osobou samostatně výdělečně činnou a teprve po vydání prvostupňového rozhodnutí, z něhož pro žalobce vyplynulo, že nemůže být osobou nezaopatřenou, podniká-li jako osoba samostatně výdělečně činná, své podnikání ukončil. Námitka týkající se nesprávného právního posouzení věci žalovaným proto není důvodná.

V této souvislosti lze podotknout, že rozhodnou pro posouzení věci nebyla ani tak skutečnost, že žalobce byl v rozhodné době osobou samostatně výdělečně činnou, ale skutečnost, že neprokázal, že se soustavně připravoval na budoucí povolání, přičemž právě jeho tížilo ohledně této skutečnosti důkazní břemeno. Skutečnost, že žalobce byl v rozhodné době osobou výdělečně činnou, pak jen potvrzuje závěr, že se na budoucí povolání v rozhodné době soustavně nepřipravoval.

K námitce žalobce, že žalovaný měl potvrzení ze dne 6. 2. 2013 jako důkaz hodnotit, soud uvádí, že k tomuto důkazu mohl žalovaný v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu přihlídnout v případě, kdy tento důkaz nemohl žalovaný přeložit již v řízení před prvním

stupněm (tedy do 3. 1. 2013, kdy bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí). Pokud předmětné potvrzení žalobce skutečně nemohl předložit, jak tvrdí, potom žalovaný byl povinen toto potvrzení jako důkaz hodnotit. Na druhou stranu však v takovémto případě toto potvrzení jen podporuje shora zmíněný závěr městského soudu, že jazykové studium nebylo vedeno úmyslem přípravy na budoucí povolání a zlepšit si tak pozici na trhu práce, neboť bylo zcela zjevně zahájeno až v návaznosti na negativní výsledek řízení o žádosti žalobce. Pokud žalobce byl schopen potvrzení vyžádat a předložit je před vydáním prvostupňového rozhodnutí a přesto tak neučinil, žalovaný k tomuto potvrzení nemohl přihlédnout. Žádná z možných variant přitom nevede k odlišnému, resp. příznivějšímu závěru pro žalobce.

K žalobní námitce, že závěr žalovaného o naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti není nijak zdůvodněn a nevyplývá ani ze správního spisu, městský soud uvádí, že ani tuto námitku neshledal důvodnou. Z napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, že žalobce nesplňuje podmínky pro povolení k dlouhodobému pobytu. Zároveň je ze správního spisu zřejmé, že žalobce žádal i o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Z napadeného rozhodnutí je zjevné, že žalovaný spatřoval možné zneužití dlouhodobého pobytu k jinému účelu právě na základě všech shora popsanych zjištěných skutečností, tedy na základě skutečnosti, že žalobce je zletilý, který však není nezaopatřený, proto nesplňuje podmínky pro udělení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny, a zároveň žalobce v minulosti provozoval na území republiky samostatně výdělečnou činnost (a na základě této skutečnosti o povolení k dlouhodobému pobytu původně žádal). Je zde proto reálná možnost, že žalobce případného povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny slovy zákona zneužije k jinému účelu, než jaký uvedl v žádosti, a že pravý důvod a účel podání žádosti byl jiný než uváděné sloučení rodiny. V případě, kdy žalobce předstíral účel pobytové žádosti a kdy – jak bylo ve správním řízení přesvědčivě prokázáno – v ní uvedl zjevně klamavý, přiměřenost dopadů nepovolení takového pobytu do sféry žalobce nebylo nutné z povahy věci zvažovat.

Námitkou, že žalovaný dostatečně nezdůvodnil, proč odmítl důkazy navržené žalobcem, se soud nezabýval, neboť je nepřezkoumatelná v situaci, kdy žalobce v podané žalobě neuvádí, provedení jakých důkazů měl žalovaný nedůvodně odmítnout, ani provedení takových důkazů nenavrhoval.

Ze shora uvedených důvodů městský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. a vychází ze skutečnosti, že žalobce v řízení nebyl úspěšný, zatímco úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu procesní náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. července 2016

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu